

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

ΤΟΥ L. MARCEL

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

ΑΙ, δὲν πιστεύω ποτὲ στὰ πνεύματα, στὶς ἐμφανίσεις φαντασμάτων, στὸς μυστηριώδεις κρότους, στὰ κινούμενα ἑπιπλά. Γέλοσα μ' ἂλ' αὐτὰ καὶ τὰ θεωροῦσα ἀστεία.

Μὰ σήμερα πιστεύω. Πιστεύω χωρὶς καὶ νὰ μπορῶ διωκτὸς νὰ ἐξηγήσω τί ἀκριβῶς εἶνε ἂλ' αὐτὰ.

Εἶνε ἡ ψυχὴς τῶν νεκρῶν ποὺ ξαναγοῦζον; Εἶνε ἐμφανίσεις πονηρῶν πνευμάτων; Τί εἶνε, Θεέ μου;...

Καὶ τώρα ἀκούστε τὴν ἀφήγησί μου. Ἀκούστε τί εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια :

Ὁ φίλος μου Δ... εἶχε ἐγκατασταθεῖ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ σ' ἕνα μικρὸ σπίτι, στὴν δεκάτη ὁδὸν περιφέρεια τοῦ Παρισιῦ. Τόσο αὐτός, όσο καὶ ἡ γυναίκα του ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὴ νέα τους κατοικία. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες διωκτὸς τὸν συνάντησα, μοῦ εἶπε τρομαγμένος :

— Ἀχ, δὲν ξέρεις τί πάθαμε, φίλε μου.

— Τί πάθατε; ρώτησα ἀνήσυχος.

— Τὸ σπίτι μας εἶνε στοιχειωμένο!

Ἐγὼ γέλασα δυνατὰ. Δὲν περίμενα ποτὲ, ὅτι ὁ φίλος μου, ὁ τόσο λογικὸς καὶ σοβαρὸς, θὰ πιστεύει σὲ φαντάσματα.

— Μὴ γελᾶς, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶνε φοβερὸ αὐτὸ ποὺ πάθαμε. Τὸ σπίτι μας εἶνε πραγματικῶς στοιχειωμένο.

— Καὶ πῶς τὸ ἐξακρίβωσες αὐτό; τοῦ εἶπα.

— Ἀκούσε : Μιὰ μέρα, καὶ τὰ τρία μας ρολόγια, τὸ δικό μου, τῆς γυναίκας μου κα' ἕνα μεγάλο ποὺ ἔχουμε στὸν τοῖχο, ἐνῶ χτυποῦσε μεσημέρι, ἔδειχναν τρεῖς μ. μ. Τὰ διορθώσαμε ἀμέσως, ἀλλὰ μετὰ μιὰ ὥρα, πάλι ἔδειχναν τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπα, κάποιος φαρσέρ σὰς ἔκανε αὐτὸ τὸ ἀστείο.

— Ἀδύνατον. Δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος στὸ σπίτι, ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

τὴν γυναίκα μου καὶ τὴ γηρὰ μας ἰσηρέτρια, μιὰ λαμπρὴ, μιὰ πωστὴ γυναίκα, ποὺ τὴν ἔχουμε χρόνια στὸ σπίτι μας. Ἀλλοῦτε αὐτὴ τρώμαξε περισσότερο ἀπὸ μᾶς γιὰ τὸ ἀνεξήγητο αὐτὸ ἐπεισόδιο, ὥστε ἔβλαψε, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς κα' ἔλεγε :

«— Κάτι κακὸ θὰ συμβῆ σὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα!...»

— Σὰς συνέβη πραγματικῶς τίποτε;

— Περιμέναμε μ' ἀγωνία ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἡ γυναίκα μου μάλιστα δὲν μ' ἄφησε νὰ πάω στὴν ἐργασία μου. Κι' ἔμεινα μαζί της. Ἐξάφνα, ἐνῶ καθόμασθε στὴν τραπέζια κα' οἱ τρεῖς, ἀκούσαμε ἕνα τρομαρὸ θόρυβο τῶν κουζίνα. Πήγα ἐκεῖ, ἀκολούθημένος ἀπ' τὴν γυναίκα μου καὶ τὴν ἰσηρέτριά μου καὶ εἶδαμε... :

— Τί εἶδατε;

— Εἶδαμε τὰ πιὰ καὶ τὰ ποτήρια νὰ πετιοῦνται μόνα τους ἀπ' τὴ θέσι τους, νὰ πέφτουν κάτω καὶ νὰ γίνονται χίλια κομμάτια, σὰν νὰ πάλαιαν ἐκεῖ μέσα ἀόρατα πνεύματα καὶ νὰ ἔρριχναν τὸ ἕνα ἑπάνω στὸ ἄλλο τὰ διάφορα σκεῖψα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἔγινε ἡσυχία. Ἀλλὰ ἔμεις εἴμαστε περὶ ἀνάστατοι.

— Καὶ ξανάγινε τίποτε ἄλλο φοβερὸ καὶ μυστηριώδες στὸ σπίτι σας;

— Χθὲς πάλι, τὰ ρολόγια, ἐνῶ ἦταν βράδυ, ὄχτῳ ἡ ὥρα, ἔδειχναν μεσάνυχτα.

— Καὶ τί ἔγινε τὰ μεσάνυχτα;

— Ὁ Θεέ μου! Ὅταν σήμειων μεσάνυχτα, ἡ γυναίκα μου κα' ἐγὼ, νοιώσαμε διὸ χέρι νὰ μᾶς χτυποῦν δυνατὰ στὸ στήθος! Συγχρόνως εἶδαμε κατατρομαγμένοι, μέσα στὸν μεγάλο καθρέφτη ποὺ εἶνε στὴν κίμαρά μας, νὰ προβάλλῃ μιὰ ἀκαθόριστη μορφή λευκὴ, σὰν σύννεφο. Τὴν ἴδια στιγμή ἤθε ἡ ἰσηρέτριά μας πανικόβλητη καὶ μᾶς εἶπε, ὅτι ἔξαφνα τὴν χτύπησε κα' αὐτὴ μέσα στὸν ἴδιο της ἕνα βαρὺ χέρι κα' ὅτι ἐνῶ ἄνοιγε τὰ μάτια της, εἶδε νὰ περῶν ἀπὸ μπροστὴ τῆς ἕνα λευκὸ φάντασμα... :

— Εἶνε πράγματι πολὺ παράξενα ἂλ' αὐτὰ, εἶπα στὸ φίλο μου. Ἐν' αὐτὸ φοβάμαι μήπως καὶ ἡ γυναίκα σου κα' ἐσὺ καὶ ἡ ἰσηρέτριά σας πάθατε καμμιὰ διαιδηθὴ ὑποβολή.

— Δὲν ξέρω τί συμβαίνει ἀκριβῶς, μοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος μου. Τὸ βέβαιον ὅπόσο εἶνε, ὅτι δὲν μποροῦμε πιά νὰ μείνουμε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Πάγω νὰ βρῶ ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, γιὰ νὰ μετακόσουμε ἀμέσως.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, ρώτησα τὸν φίλο μου, τὰ πνεύματα δὲν σὰς

ἔδωσαν κανένα ἄλλο... ραντεβού;

— Ἀλλοίμονο, μοῦ ἀποκοιήθηκε ὁ φίλος μου, τὰ ρολόγια μας σήμερα στὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα, ἔδειχναν πάλι δέκα.

— Ὄστε, στὶς δέκα ἀπόψε θὰ ἔχετε πάλι φασαρίες;

— Ἀ, ὄχι, ὄχι. Ἄν δὲν ἔχω βρεῖ ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα σπίτι, θὰ πάω τὴν γυναίκα μου καὶ τὴν ἰσηρέτριά μου καὶ θὰ πάμε νὰ μείνουμε στὸ ξενοδοχεῖο.

— Σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, τοῦ εἶπα, ἄφησέ με νὰ ἔρθω στὸ σπίτι σου στὶς δέκα. Εἴμαι περιέργος νὰ ἰδῶ τί θὰ γίνῃ.

— Δὲν φοβάσαι;

— Δὲν φοβάμαι. Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μὲ δεχτῆς. Κι' ἂν φοβάστε ἐσύ, ἡ γυναίκα σου κα' ἡ ἰσηρέτριά σου, ἐλάτε ἀπόψε νὰ μείνετε στὸ σπίτι μου. Εἴμαι πρόθυμος νὰ σὰς φιλοξενήσω.

— Ἐξαιρεστῶ, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ φίλος μου. Στὶς δέκα θὰ σὲ περιμένουμε.

— Θὰ ἔρθω λίγο πρὸ νωρῆς. Ἀλλὰ νὰ ἰδῆς ποὺ ἀπόψε δὲν θὰ γίνῃ τίποτε.

Στὶς δέκα παρὰ εἴκοσι, πῆγα τοῦ φίλου μου. Τὸν βρήκα νὰ κάθεται μαζί μὲ τὴν γυναίκα του στὴν τραπέζια τους. Μαζὺ τους βρισκόταν κα' ἡ ἰσηρέτριά τους.

Κι' οἱ τρεῖς—πρὸ πάντων ἡ ἰσηρέτρια— ἦσαν χλωμοὶ ἀπ' τὸ φόβο, περιμένοντας πάλι νὰ συμβῆ κάτι τὸ ὑπερφυσικόν. Ἐγὼ προσπάθησα νὰ τοὺς δώσω θάρρος.

— Εἶνε ντροπὴ, τοὺς εἶπα, νὰ πιστεύετε στὰ φαντάσματα. Παύσατε μιὰ ὁμιδικὴ παραίσθησι. Ἀκούστε με, κάτι ξέρω ἀπ' αὐτὰ. Ἐχω διαβάσει πολλὰ. Ἡ ἀθητοβολή...

Ἐξάφνα, τὸ ρολόι τοῦ τοῖχου ὄχιμασε νὰ χτυπή. Ἦταν ἡ ὥρα δέκα.

Ἡ γυναίκα τοῦ φίλου μου ζάφρωσε κοντὰ στὸν ἄντρα της. Ἡ ἰσηρέτρια σταυροκοιήθηκε.

— Εἶστε ἀστεῖοι, εἶπα, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶστε ἀστεῖοι! Ἐγὼ δὲν πιστεύω τίποτε, δὲν φοβάμαι τίποτε....

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἕνας δυνατὸς κρότος ἀκούστηκε καὶ τὸ τραπέζι ποὺ ἦταν στὴ μέση τοῦ διαμετρίου, σηκώθηκε ψηλὰ καὶ σὰν νὰ ἦταν κάτι ζωντανόν, ἤθε κα' ἔπεσε ἐπάνω μου. Τὸ ἔσπρωξα μὲ τὰ χέρια μου, ἀλλὰ τὸ τραπέζι δὲν ἀπομακρύνεται. Τὸ ἐνοιώθη βαρύν, πολὺ βαρύν ἐπάνω μου... :

Στὶς φωνὲς τῆς γυναίκας τοῦ φίλου μου καὶ τῆς ἰσηρέτριας, ἔτρεξαν οἱ γείτονες.

Ὁ φίλος μου, προσπαθοῦσε ἐντομηταῖν νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὸ τραπέζι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε κα' αὐτὸς νὰ τὸ μετακινήσῃ. Εἶχε γίνει βαρὺ σὰν σίδηρο.

Ἐξηγήσαμε στοὺς γείτονες τί συνέβη. Κι' ὅλοι μαζί προσοκλήθησαν νὰ σηκώσουν τὸ τραπέζι ἀπὸ πάνω μου, μὰ δὲν μποροῦσαν.

Τότε ἕνας ἀπ' τοὺς γείτονες φώναξε :

— Ἄν εἶσαι πνεῦμα, σ' ἔξορκίζω στ' ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ τραπέζι!...

Τότε τὸ τραπέζι ἀλάφρωσε ἔξαφνα καὶ μόρρεσα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὸ βάρος του.

— Βλέπεις, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, βλέπεις ὅτι εἶχα δίκιο;

— Τὸ ξέρω, ὅτι αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε στοιχειωμένο, μᾶς ἐξήγησε καὶ μὴ γεπτόνισσα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἐδῶ πολὺν καιρὸ. Γρήγορα ἢ ἀργά, τὰ φαντάσματα θὰ ἐμφανιστοῦν καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ φύγῃ.

— Καὶ βέβαια θὰ εἶνε στοιχειωμένο τὸ σπίτι αὐτό, εἶπε ἕνας γηραιὸς κύριος, ἀφοῦ, χρόνια πρὶν, σκότωσαν ἐδῶ κάποιον... :

— Μπᾶ, εἶπε κάποιος ἄλλος, δὲν εἶνε βέβαιον αὐτό.

— Κι' ὅμως οἱ νεκροὶ δὲν ἔρχονται, ἐπέμεινε ὁ πρῶτος. Καὶ δὲν ἠουχάζουν, ἂν δὲν λάβουν ἐκδίκησι.

— Καὶ τί φταίμε ἐμεῖς, εἶπε ἡ γυναίκα τοῦ φίλου μου.

— Πολὺ ἀνόητα πνεύματα, μοιρομύριασα ἐγὼ.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὰ φῶτα ἔσβησαν ἔξαφνα. Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι, ἀκούγαμε καθαρὰ παράξενους κρότους, νοιώθαμε κρύες πνοὲς νὰ φυσοῦν ἐπάνω στὰ πρόσωπά μας καὶ χέριμα παγερὰ ν' ἀγγίζον τὰ χέρια μας.

— Στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνή, φύγετε πνεύματα τοῦ κακοῦ καὶ τῆς συμφορᾶς!...

Ἐγινε πάλι ἡσυχία. Μὰ σὲ λίγο μερικὰ φωσφορίζοντα γράμματα

Εἶδαμε τρομαγμένοι νὰ προβάλλῃ στὸν καθρέφτη μιὰ ἀκαθόριστη μορφή...

πράγματα μέσα στο σκοτάδι. Και τα γράμματα αυτά έλεγαν:
'Ο άδελφός μου.

Κι άμέσως έπειτα τα φώτα άρχισαν πάλι μόνα τους.
'Ολοι έμιασε πετά τρομαγμένοι. Θέλαμε να φύγουμε μια όρα
αρχήτερα από το στοιχειωμένο αυτό σπίτι.
— Μά τι να σημαίνει ή φράση σό άδελφός μου; ρώτησα.
— Σημαίνει, ότι έδω μέσα έγινε ένα έγκλημα, που εξήγησε ό
γρηγορός κύριος πούχε μιλήσει και προηγουμένως. Έδολογήθησαν
έναν άνθρωπο. Θιγούμαι μάλιστα, ότι είχε διαδοθεί τότε ότι δρά
στης του φόνου ήταν ό αδελφός του θύματος. Μά ή οικογένεια του.
για να μη γίνει σκάνδαλο, σκέπασε την ύποθεση και πούδ ξερέει με
τί μέσα, ματαίωσε και τή δίκη.
— 'Ο,τι κι' αν συνέβη, είπε ή γυναίκα του φίλου μου, δεν μπο
ρω πειά να μένω έδω. Πάμε, πάμε γρήγορα να φύγουμε.
Μά κι' εγώ ήθελα πειά να φύγουμε γρήγορα άπ' τό σπίτι αυτό.

Αυτά είδα κι' αυτά άκουσα εκείνο τό βράδυ.
Τί ήταν όλο αυτό τό μυστήριο;
'Ηταν πραγματικά ή ψυχή ενός νεκρού πού ζητούσε έκδωση;
Μήπως κάποιος εκεί μέσα ήταν τηλεκινητικό μέντιουμ, χωρίς να
τό καταλαβαίνω κι' ό ίδιος;
Μήπως μία άγνωστη ήλεκτρομαγνητική δύναμις κινούσε τό πράγ
ματα;
'Αλλ' ή έμπαρτίσις των πνευμάτων; 'Η έπαρτή των κρύων χει
ρών; Τά φωτεινά γράμματα μέσα στο σκοτάδι;
Τί ήταν όλα αυτά;
'Ο φίλος μου μένει πειά σ' ένα άλλο σπίτι. 'Η γυναίκα του όμως
έχει πάθει άπ' τό φόβο της μεγάλη νευρική ταραχή. 'Ολη νύχτα
κάθεται με τό φως άναμμένο. Τρέμει στόν παρακωφό θρόνο. 'Ο
φίλος μου πού κάπου προσπαθεί να τήν
καθησυχάσει. 'Η ύπνοσφραγία τους πάλι από
τό πρωί ως τό βράδυ προσεύχεται.
'Εγώ δέ... Μολονότι δεν τό λέω σε
κανένα, δεν μπορώ από τότε να μείνω στο
σκοτάδι κι' ως τό πρωί δεν σβίνω τό
φως.
'Η μόνη δηλαδή πού ώφελήθηκε άπ'
αυτή τήν ιστορία, είναι ή... ήλεκτρική έ
ταιρεία.
'Ας πούμε, επί τέλους, και κανένα ά
στείο, για να τελειώσει λίγο εΐθημα αυτή
ή τραγική ιστορία.

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΖΑΜ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Άφιερωμένα στην κόρη του).

— Δ Α Κ Ρ Υ Α

'Ω! τά δάκρυα της χαρμεμένης μου μικρούλας! Έξαρνα πάνω
στο άουγγέριστο πρόσωπό της, σχηματίζετα μια πτυχή, όπως λά
νο στα ήσιχα νερά. Τό μετόπι της ζωάνας, τό μάγουλά της χα
ρακαίζονται κοντά στη μύτη, τό στόμα της άνοιγει σαν να μίν ήταν
πιάσπ ποτέ να ξανακλείσει. Τά χέρια της κι' αυτά άουνοκλείουσι,
πινάζονται στόν άέρα και μία μικροσφουρη φωνή άκολουθεί τους μι
κρούς συγχρατημένους της λυγμούς...

'Ω! πόσο είναι άτυχη!
Τής λένε:
— Σώπα, μικρό μου, σώπα!...
Μά αυτή ζητάει τής μάννας της τό στήθος για να βιζάξει κι' ή
φωνή της γίνεται πιδ προστακτική και πιδ κλαυμάρα.
— Και τότε, στην άκρη του ματιού της φαίνεται να λάμπη τό πρώτο
δάκρυ.

'Ω, παιδί μου! 'Οπως έφιλοσόφησα για τό πρώτο χαιμόγελο του
κόσμου, έτσι θα φιλοσοφήσω και για τό πρώτο σου τό δάκρυ.
'Αργότερα θα σε διδάξουν, ότι ή γή, άφου έλρσόβαλε τό Δημ
οουργό της, για κάμποσο καιρό δεν ήταν, παρ ό ένα δάκρυ πού κυ
λούσε στού ματόφύλλα τ' ουρανού.

Μά πούά να ήσαν τάχ τό πρώτα δάκρυα πού χύθησαν πάνω στη
γή;
Φοβάμαι —ώμει!— μήπως μέσα στη σκληρότητα της καρδιάς
των, ό 'Αδάμ και ή Εβα, για πούλν καιρό, κατά
πιαν τά δάκρυά τους.

'Αλλά —πούδ ξερείς;— ίσως τό σκαλί (θα μά
θης άργότερα, ότι τό σκαλί ενε και πιστό και ύπο
τακτικό) έμα κατάλαβε τή θλίψη πού οι κύριοι του
έχχαν προξενήσει στο Θεό, έλαψε μέσα στην κα
λύβα του.

'Ω κόρη μου! Σκέφτομαι ότι τά δάκρυα σου—δ
πως τό βλέπω να εξατμίζονται έτσι γρήγορα— θα
τά μαζεύν ένα—ένα ό φύλακας άγγελός σου, για να
κάνη ένα εύλογημένο κομπολόγι...

'Η Μητέρα του Θεού με τίποτε δεν θ' άντάλλαζε
τά ζωντανά αυτά μαργαριτάρια του παιδιού μου,

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

'Ο 'Οκτάβιος Μιρμπά και τό λουλουδία του κήπου του.
Μωρίς Ντωναί, ό «Παρισινώτερος», αλλά και... άσκητικώ
τερος των συγγραφέων. Πώς εργάζεται. 'Η κριτική της συ
ζύγου του. 'Η ειρηνική ζωή του Μαρελ Πρεβό. Τό σύστη
μα της εργασίας του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικά άκόμα λεπτομέρειες άπ' τή ζωή
διαφόρων διασημών Ξένων συγγραφέων.

Χαρακτηριστικό σχετικώς εννε, ότι πολλοί άπ' τούς όνομαστούς
Ξένους συγγραφείς άπασχολούνται με τήν κτηνοτροφική, ή όποια τούς
δίνει μία πρώτης τάξεως ευκαιρία να ξεκουράσουν τό πνευμα τους
άπ' τήν καταπύδη κι' έξαντλητική διανοητική εργασία.

'Ο δραματικός συγγραφέας 'Οκτάβιος Μιρμπά, λόγω χάριν, έ
μενε πάντοτε στη γοητευτική έπαυλή του κοντά στο Πουασύ, και
περνούσε τόν καιρό του πότε σκιμμένος πάνω άπ' τά χειρόγραφα
του, μέσα στο σπουδαστήριο του, και πότε περιουσιώμενος τά λου
λούδια του κήπου του, κλαδειόντάς τα, ποτίζοντάς τα, παρακολου
θώντας έν γενει, με στοργή, τήν ανάπτυξή τους, τό θροσερό και μυ
ροδόλο άνθισμά τους.

'Ο 'Αλφρέδος Καυός, ό λεπτός κομωδιογράφος, είχε επίσης μία
ώραία έπαυλή στην Τυρένη, στην όποια διέμενε τούς περισσότερους
μήνες του έτους. Και όλο μόν τό άπόγευμα έγραφε τά θεατρικά του
έργα. Τό πρωί του όμως τό περνούσε περιουσιώμενος τόν κήπο του
κι' έπιστατώντας στην καλλιέργεια τών κτημάτων του.

Κι' αυτός άκόμα ό Μωρίς Ντωναί, ό συγγραφέας τόσον θαυμα
σίον θεατρικών έργων, και ό Παρισινώτε
ρος των Γάλλων λογίων, όπως τόν άνόμα
ζαν, ένα—δύο μήνες τό χρόνο έμεινε στο
Παρίσι.

Τόν περισσότερο καιρό του τόν περνού
σε μακριά άπ' τή θορυβώδη πρωτεύουσα,
σε μία άγροτική περιφέρεια στο 'Αγκυά, ό
που είχε μία ιδιόκτητη έπαυλή. 'Εξεί έργα
ζόταν συνήθως άπ' τήν άνοιξη ως τό φθι
νόπωρο, έχοντας μπροστά του τή μαγευτική
θέα της θάλασσας και του κόμπου με τά
άπαράτητα περιβάλλοντά του.

Τόν χειμώνα όμως τόν περνούσε στο
Μελέν σε μία έπαυλή του πεθερού του, μέ
σα σε βαθύσκη δάση. Στην άσκητική έκεί
νη διαμονή του, ό Ντωναί προφύσε πάντα
ρούχα χοντρά, χωριάτικα. Κι' όταν τελειώνει καμιά σφαγή από τά
θεατρικά έργα πού έγραφε, έτρεχε και τή διάβαζε στην γυναίκα του,
ή όποια είχε αναλάβει να του καθαρογράφη τά χειρόγραφα. Πολλές
φορές, άντιγράφοντας τά έργα του, ή γυναίκα του Ντωναί ύπογραμ
μιζε ώρισμένες περιόδους, πού, κατά τή γνώμη της, δεν στεκάντου
σαν καλά και κατόπιν διετίπωνε τις άπόψεις της στο σύζυγό της,
κριτικόντας έτσι τό έργο του.

'Ο Ντωναί έδινε μεγάλη σημασία στις κρίσεις αυτές της γυναί
κας του, ξέροντας ότι ή γυναικεία διασθήσις οδηγεί καμιά φορά
σε άλάθητες παρατηρήσεις.

Τό άπόγευμα οι δύο σύζυγοι άφίνασε τις δουλειές τους για να
παίζουν στο πάνω κανένα κομμάτι του Μπετόβεν ή του Μόζσαρτ. Δο
που ή δίσος να βάρη με τό χρυσόκόκκινο χαμόκι τους γύρω λό
φους. Τήν ώρα εκείνη έκαναν ένα σύντομο περίπατο στην έξοχή κι'
έγύριζαν στο σπίτι τους τό άπόβραδο, φορτωμένοι κεράσια, φρού
λες κι' άγρια μούρα.

Στις δέκα τή νύχτα πειά, σαν καλός άγρότης ό Ντωναί εό Πα
ρισινώτερος των Γάλλων συγγραφέων», πλάγιαζε και κοιμότανε ή
συχος κι' εύχαριστημένος.

'Αλλά κι' ό συγγραφέας των σκανδαλωδών μυθιστορημάτων της
γυναικείας ζωής Μαρελ Πρεβό, περνάει μία ζωή έντελώς οικογε
νειακή, άσκητική θα μπορούσε να πη κανείς. Τόν περισσότερο καιρό
του ζει σ' ένα έξοχικό, άπό κι' όμορφο σπίτι, στο Μπιάν.

'Εργάζεται κι' αυτός μεθοδικώτατα άπ' τις
όχιτό ακριβώς τό πρωί ως τή μία μετά τό μεση
μέρι. Τό άπόγευμά του τό άφιερώνει στην παρακο
λοΐθησι του καθημερινού και περιοδικού τύπου,
στην άλληλογραφία του και σ' έκδόσεις.

Τόν λίγο καιρό πού μένει τό Παρίσι, ό Πρε
βό δεν μπορεί να εργασθή πνευματικώς. Και μόνο
μία μέρα, τήν ήμερα πού γράφει τό συνηθισμένο
του εβδομαδιαίο άρθρο για τό «Φιγακωά», κατορ
θώνει να κλεισθή στο σπίτι του και να έργα
σθή.

